

З метою покращення ефективності роботи органів прокуратури вказані функції доцільно закріпити в Законі України «Про прокуратуру», а також додатково визначити повноваження, необхідні для їх виконання, форми та методи їх роботи за даними напрямками.

Література

1. Конституція України: Конституція, Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – С. 141
2. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 № 1697-VII// Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2015. – № 2-3. – С.12
3. Шилов В.В. Адміністративно-правове забезпечення профілактичної діяльності органів прокуратури України: дис..канд. юрид. наук 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право/ Володимир Володимирович Шилов. – Суми, 2015. – С. 209.
4. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон, Кодекс від 07.12.1984 № 8073-X// Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР) 1984. – додаток до № 51. – С. 1122.

Анастасія Сергіївна Солоха – студентка I курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Юрій Григорович Осадчий – професор кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, доктор історичних наук, професор

ФОРМУВАННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ГЕТЬМАНА П. СКОРОПАДСЬКОГО

29 квітня 1918 р. німецькі військові розігнали Центральну Раду. Того ж дня відбувся Всеукраїнський зїзд хліборобів-землевласників. Його делегати обрали гетьманом України Павла Скоропадського. Замість Української Народної Республіки був проголошений гетьманат за назвою «Українська держава».

Гетьманська адміністрація зробила важливі кроки в напрямі організації майбутньої української армії. У створеному воєнному міністерстві діяли головне артилерійське, головне інтендантське і головне інженерне управління. Було створено Генеральний штаб.

У червні 1918 р. у Володимирі з полонених в Австрії українців закінчилось формування дивізії сірожупаників (чотири піхотні полки, гарматний полк і технічна сотня). В липні була сформована гвардійська сердюцька дивізія (чотири піхотні полки, кінний лубенський полк,

гарматний і автопанцерний дивізіон та технічна сотня) з 5000 вояків. У серпні у Білій Церкві відновлено окремий загін січових стрільців під командуванням полковника Є. Коновальця і начальника булав (штабу) підполковника А. Мельника [1, с. 374].

До збройних сил намагалися залучати лише тих громадян, які продемонстрували “безумовну відданість ідеї незалежної України”. Влітку 1918 р. в армії України було введено погони та військові звання, затверджено текст урочистої присяги на вірність гетьману, забезпечено перехід до схеми підготовки офіцерів: кадетський корпус – загальна козацька військова школа – Академія Генерального штабу. До армії було залучено 202 генерали, та оскільки більшість з них була русифікована, виникло небезпечне розходження між принципами військового будівництва й суб’єктивними настроями офіцерства [2, с. 157].

Нарешті у вересні 1918 р. Рада Міністрів за згодою гетьмана ухвалила підготовлений Генеральним штабом план формування восьми армійських корпусів (вони комплектувалися територіально і відповідали такій же кількості військових округів: Київського, Волинського, Одеського, Полтавського, Харківського, Чернігівського, Катеринославського і Подільського) і 4 кавалерійських дивізій. Усього штатами мирного часу передбачалося 175 генералів, 14 930 штабних і вищих офіцерів, 2 975 військових урядовців та понад 291 000 підофіцерів і солдатів [3, с. 57].

Але німецька сторона, прагнучи зробити Україну маріонетковою країною, створювала значні перешкоди на шляху формування дієздатної української армії, яка могла б стати надійним гарантом державної стабільності. Німці запевняли гетьмана, що для захисту України досить німецьких та австрійських військ. Плани П. Скоропадського щодо створення регулярної армії у складі 8 армійських корпусів і 4 кавалерійських дивізій так і не були здійснені. У цілому, військові сили України були мізерними. Реально в листопаді 1918 р. чисельність гетьманської армії становила близько 60 тисяч. До весни 1919 р. її чисельність мала бути доведена до 300 тисяч [1, с. 375].

Окреме місце у складі збройних сил належало Чорноморському флоту. Гетьманському урядові вдалося, після довгих переговорів, здобути згоду німців на передачу Україні військових суден Чорноморської флотилії, які були захоплені німцями. Субсидіювалися кошти й на розбудову військових портів в Одесі, Миколаєві, Севастополі, Маріуполі, дооснащення старих кораблів.

2 червня 1918 р. П. Скоропадський у листі військовому міністрові О. Рогозі дав наказ вжити заходів щодо поновлення українського козацтва як окремого привілейованого стану населення і резерву національно ї армії. До революції 1917 р., козацтво як стан існувало в Чернігівській та Полтавській губерніях, але потім його було зрівняно з усім населенням. 16 жовтня 1918 р. П. Скоропадський окремим універсалом відновив козацтво в Чернігівській, Полтавської губерніях та на Слобожанщині. До

козаків належали нащадки козаків, але могли вступати до того стану й не козаки. Козаки кожної губернії складали кіш з кошовим отаманом, який підлягав гетьманові. У кожному коші було кілька полків. На чолі козацтва стояла Велика Козацька Рада, головою якої був сам гетьман [2, с. 159].

Однак при прийнятті рішення про відродження козацтва не була врахована політична ситуація, що склалася на той момент. Гетьманський режим доживав останні дні. Реставрація дореволюційних порядків на селі, одностороння орієнтація гетьманату на великих землевласників і буржуазію відштовхували від нього селянство, національну інтелігенцію, робітників. Крім того, опора на німецьку військову адміністрацію не виправдала сподівань П. Скоропадського, тому що Німеччина програвала війну й на її території зріла революція.

В опозицію режиму П. Скоропадського встав Український національний союз, який з 18 вересня 1918 р. очолив В. Винниченко. У ніч на 14 листопада 1918 р. колишніми діями Центральної Ради на чолі з В. Винниченко була утворена Директорія Української Народної Республіки, яка почала збройну боротьбу за владу. Виступивши з Білої Церкви 18 листопада 1918 року, 14 грудня війська Директорії увійшли до Києва. Склалося так, що у вирішальний момент, коли трон П. Скоропадського захитався, гетьманський режим нікому було захищати. Навіть гвардійська сердюцька дивізія, до якої набирали представників заможного селянства і яка вважалася опорою гетьманства, перейшла на бік Директорії. П. Скоропадський зрікся влади і втік до Німеччини [3, с. 59].

Література

1. Історія державності України. / За заг. ред. Бандурки О. М., Ярмиша О. Н. – Х.: ТОВ «Одіссей», 2004. – 608 с.
2. Реєнт О. П. Павло Скоропадський. – К.: Альтернатива, 2003. – 304 с.
3. Савченко В. М. Павло Скоропадський. – Х.: Фоліо, 2009. – 128 с.

Дмитро Володимирович Тимченко – студент I курсу юридичного факультету Сумського національного аграрного університету
Науковий керівник: **Людмила Іванівна Рожкова** – доцент кафедри державно-правових дисциплін та українознавства Сумського національного аграрного університету, кандидат історичних наук, доцент

МИКОЛА МІХНОВСЬКИЙ – ПОЛІТИЧНИЙ ДІЯЧ, ЮРИСТ, ОРГАНІЗАТОР УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Постать Миколи Міхновського в (1873-1924 рр.) нерозривно пов'язана з українським національно – визвольним рухом, подіями Української національної революції, ідеологією українського